

DEEL I

The road is long
With many a winding turn
That leads us to who knows where
Who knows where
But I'm strong
Strong enough to carry him
He ain't heavy, he's my brother¹

1

Toen ik die laatste zondag van april 2012 in alle vroegte over het strand van Middleton Island struinde, zoals altijd met mijn verrekijker, camera en notitieboekje, vond ik de voetbal. Hij lag op me te wachten. Althans, dat gevoel kreeg ik. Eigenlijk was het meer een zekerheid, zo sterk drong de gedachte zich aan me op. En wat hij van me wilde, kon ik met geen mogelijkheid weigeren. Al zou het me mijn leven kosten.

De zon is maar pas opgekomen en verft de hemel in een grillige dans van bleekgeel en parelmoer, waartegen de zeevogels zich laten drijven op de wind. Een paar overmoedige eenzaten beuken ertegenop. Er waait een stevige bries, waardoor het kouder aanvoelt dan het is. Het zal maar net boven het vriespunt zijn.

Op dit tijdstip van de dag is het licht op zijn puurst. Het is me dan ook een raadsel dat Alisha, die nota bene fotograaf wil worden, in bed kan blijven

¹ Uit: The Hollies, *He ain't heavy, He's my brother*.

liggen. Het licht verandert terwijl je met je wimpers knippert. Over een kwartier zal de hemel alleen nog blauw zijn, tot in zijn kleinste ader. Bodemloos en ijsblauw als het alziende oog van de cycloop. 's Nachts slaapt hij op de wolken. Dat is wat Hoss me vroeger vertelde, toen ik als kleuter op het steigerende paard van zijn knie reed. 's Ochtends, bij het eerste ochtendgloren, wreef de reus de prut uit zijn oog, hees zich op zijn elleboog overeind en boog zich voorover over de wereld aan zijn voeten om alles met één enkele blik te overschouwen. En wee als hij iets zag wat hem niet aanstond! Dan kneep hij het blauw dicht tot een laatste nijdig spleetje. De storm raasde en ik mocht van mijn vader niet naar het eiland komen of, als ik er al was, niet buiten de barak, al zei hij dat cyclopen evenmin bestonden als trollen en heksen. Ik zou kunnen worden weggeblazen of worden geraakt door rondvliegende troep. Op de verlaten legerbasis hing meer los dan vast. Hoss zei dat ik niet bang hoefde te zijn. Hij was er, hij zou me tegen de cycloop beschermen. Maar ik moest wel naar mijn vader luisteren.

Het belooft een stralende dag te worden, zonder regen. De winter loopt dan toch op zijn eind.

Ik pak mijn verrekijker en stel hem scherp op een aalscholver, die op een uit het water stekende rots is neergestreken en zijn zwarte vleugels heeft gespreid om ze te laten drogen. Een tweede, kleiner exemplaar landt naast hem. Hoogstwaarschijnlijk is het een koppeltje. De witte vlek op hun dij wijst erop dat het broedseizoen begonnen is.

Ik heb even getwijfeld, maar dan toch maar besloten om Alisha te laten slapen. Ze heeft een ochtendhumeur en al bij al vind ik het niet erg om alleen te lopen. Niemand jaagt me op. Op het eiland bevrijdt de tijd zich uit wekkers en zandlopers. Ik kan hem bespelen zoals een trekharmonica, trager, sneller, zelfs achteruit als ik wil. Ik weet het, ik ben een dromer. Toen ik vertrok, lag Alisha op haar linkerzij, met lichtjes geopende lippen, waartussen haar adem met nauwelijks hoorbare plofjes ontsnapte. Haar lange zwarte haren dreven als zeewier op het kussen. Af en toe trilden haar wimpers, alsof er vlinders op haar ogen zaten. Ik drukte een voorzichtige kus op haar schouder. Die was bloot, met een kleine tattoo van een jachtluipaard. Ze bewoog maar een klein beetje en sliep verder.

Ik hou van Alisha. Van haar lippen die de kleur van frambozen hebben, van haar groene ogen die als geen ander mijn kleine lettertjes lezen en, zoals

waarschijnlijk elke gezonde jongen van achttien, van de lauwe lagune tussen haar benen. We zijn zes maanden samen, maar het zouden net zo goed zes miljoen jaar of zes seconden kunnen zijn. Niet alleen Middleton, ook verliefd zijn doet gekke dingen met de tijd. Dat mocht ik al ondervinden op de avond dat ik haar ontmoette. Het was een maandag, ergens aan het eind van oktober vorig jaar. Ik weet zeker dat het een maandag was, want ik kwam terug van het squashen. Het moet ergens rond de drieëntwintigste geweest zijn. De juiste datum staat in mijn gsm. Met een alarm. Meisjes hechten belang aan dat soort dingen. Ik leef al te lang met mijn moeder samen om niet gewaarschuwd te zijn – waarmee ik verder niets slechts over mijn moeder wil zeggen. Ze heeft me geleerd om af en toe uit mijn eigen schoenen te stappen en in die van een ander te gaan staan.

Maar voor getallen heb ik dus absoluut geen hoofd (en dus ook niet voor datums). Op dat punt aard ik nog niet van ver naar mijn vader. Pa is tech op de site van de navigatieradar, het FAA², die het vliegverkeer van Zuid- en Centraal-Alaska in goede banen moet leiden. Ze doen dat met zijn tweeën. Pa neemt hoofdzakelijk de elektronica en het weerstation voor zijn rekening, Bill de mechanische kant, de leidingen, de generator... Voor de nachtelijke metingen hebben ze een beurtrol. Er is ook nog een tweede team, maar dat ken ik nauwelijks. Mijn pa zegt dat getallen de chaos terugbrengen tot zijn eenvoudigste vorm. Maar waarom zou je dat doen? Wat zou het leven zijn zonder mysterie? Iets wat aan je trekt zoals de horizon. Zoals Alisha. Een puzzel is meer dan de som van zijn stukjes.

De aalscholvers zijn weggevlogen en ik verschuif mijn aandacht naar de kittiwakes³ en de zeekoeten, die in de holen en spleten van de kliffen een nest hebben gemaakt en daar heel binnenkort hun eieren zullen leggen. Vroeger, voor de laatste zware aardbeving⁴, was dat de ideale plek voor een nest. De jongen konden zich recht over de rand in zee laten vallen. Hoss kan daar nog van meespreken. Hij is de ornitholoog en coördinator van het internationale observatieteam dat elke zomervakantie op het eiland neerstrijkt. Hijzelf is hier bijna het hele jaar door. Van toen ik kon lopen drentelde ik achter hem aan.

2 Federal Aviation Administration

3 drieteenmeeuwen

4 Goede Vrijdag 1964